

ваше презъ тѣсна пѣтека, послана съ зелена трѣва, забиколена отъ често храстѣ и грамадни канары. Тамъ бѣше обичната разходка на болярката, и този пѣть пакъ нататѣкъ отиде. Като стигна до параклиса, стори поклонъ съ двѣтѣхъ си дѣца наедно, подирь сѣднѣ на една лавица и дълбоко се замысли. „Божа майка съ спасителя на рѣце, казваше тя у себе си, бѣше пренудена да бѣга отъ злытѣ и да живѣе сиромашкы по чужбина: по нейныя примѣръ трѣба и ный сичко да търпимъ, и колкото можемъ подалеко да бѣгаме отъ злытѣ, за да не имъ паднемъ на рѣка. . . .“ Дѣцата ѝ пѣкъ вѣсело сновяхъ насамъ-натамъ изъ храстѣето да берѣтъ капины: драго имъ бѣше да глѣдатъ налакатынѣ имъ повѣты, съ зилены листы покрыты, посреда окапалата жълта шюма на дърветата; показвахъ си едно друго плода имъ, който приличаше на черны гроздени зрънца льскавы. Полека-лека тѣ безъ да са осѣтятъ отдалечихъ са отъ майка си.

Когато болярката бѣше останала сама, въскърбны мысли потѣнала, единъ высокъ челѣкъ, облѣченъ войнишкы, изкочи безъ надѣзень изъ мѣжду канарытѣ и къмъ параклиса доближи. Изведнажъ страхъ обзе болярката щомъ зѣрнѣ нечаканя чужденецъ. Но той покорно ѝ са поклони и побърза да ѝ продума: